

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam 12. szám

2020. december

„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől!”

Ézsaiás 58:7

Egyházunk 2020. évi jeligéje:

*„Csendesedjete el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett novemberi programjaink:

- 6-án, **advent 2 vasárnapja** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet**: „és az ő sebeivel gyógyultatok meg.” (Ézsaiás 53,5b; 1 Péter 2,24)
- 13-án, **advent 3 vasárnapja** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: „Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól a ki irgalmas, kegyelmes és igaz.” (Zsolt 112,4; János 1,4-5)
- 20-án, **advent 4 vasárnapja** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját” (Ézsaiás 40,3-5; János 1,23)
- 25-én, **karácsony 1 napján** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.” (Ézsaiás 9,6; Lukács 1,30-31)
- 27-én, vasárnapja 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: „...szemei, mint a tűz lángja...” (Dániel 10,5-6; Jelenések 1,13-15)
- 31-én, szilveszterkor 18 órakor: „Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét” (Ézsaiás 61,2a)
- Január 1-én, pénteken 17 órakor **újévi imaóra**

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,
Szerdán 17 órától **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
Csütörtökön 17 órától **Bibliaóra** a Zoom-on
Csütörtökön 19 órától „**Órláng**” ifjúsági összejövetel (követhető a Facebook oldalukon)
Pénteken 7.30-tól **imakör** az imateremben
Pénteken 17 óra **bibliaórát** tartunk Hidason
Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista> Itt vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15° órakor **Hidason** istentisztelet

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Hónapindító ima

Istenem, áldott légy az igenért, amellyel elfogadtál akkor, amikor mindent sötétnek láttam. Örömben és szomorúságban is mellettem voltál. Istenem, neked adok hálát minden új nap öröméért és nehézségeért, mellyel még megajándékozol. Velem maradsz, bármi történjék is.

WALTER KLAIBER

Születésnaposoknak

Áldott legyen az Úr, mert nem veti meg imádságomat! Soha nem utasított el. Ő fénylik nekem a sötétségben. Bár koldus vagyok, aki védtelen itt az ellenséggel szemben, de ő, az Úr, soha nem hagy el, és nem vonja meg tőlem jóságát.

M. Jorissen

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt
a mindennapjaikban!***

Nem mindegy, hidd el!

Igéz a túlnani végtelen,
egy esélyt hordoz a kegyelem –
rejtvény az Élet, segít a Lélek...
Nem mindegy, hogy utad hogy ér véget:
kitárt a karja Szeretetének,
s győztesként vár haza Isten téged.

VENYERCSÁN LÁSZLÓ

Búcsúztató

Paplauer János 1928-2020

Édesapánk 1928. március 9-én született Hidason, evangélikus szülők második gyermekeként. Egy nővére volt. A több generációs sváb család, dédszülők, nagyszülők és ők négyen szorgos munkával éltek az életüket.

A II. világháború utáni sváb lakosokat ért események az ő családját sem kímélték. A kitelepítés, a svábok kiűzése az országból az egész tágabb családját érintette. Első körben Linzig jutottak, aztán vissza Hajósra. Mindig nagy hálával beszélt az őket befogadó hajósi házaspárról, akiknél több mint 3 hónapig éltek szinte családtagként kezelve. Aztán elindult egy szerelvény újra Németországba, de most már csak a család egyik felével. (Édesanyja nővérével és családjával) Apu szüleivel, nővérével és annak fiával erről a szerelvényről lemaradt és haza kellett jönniük Hidasra. Az ő házukban már székely telepesek laktak ekkor. Nagy hálával mesélt mindig arról, hogy ők itthon maradhattak és arról, hogyan kezdték szorgalmas munkával és nagy hittel újra építeni az életüket a nulláról.

1950-ben megházasodott. Édesanyánkkal sétálva egy alkalommal a metodista kápolnából hívogató énekszót hallottak, és betértek oda. Így lettek a metodista egyház tagjai, és maradtak hűek egészen a halálukig.

Apu 1974-ben, édesanyám hosszantartó betegsége alatt fordult teljesen Isten felé, és ezt a kezet élete végéig nem engedte el. Szolgáló életet élt. Sokakat hordozott imádságban. Törődött az elesettekkel, emberölésért börtönben ülő rabnak hirdette a Megváltó kegyelmét levélben a szabaddulásáig, de bajai hajléktalant is segített. Amíg egészsége engedte szolgálataival helyettesítette a gyülekezet lelkészét, később a hidasi gyülekezet pénztárosa volt. Szerette a faluját, ismerte és szerette a falu lakóit. Idős korában, mikor már nemigen tudta elhagyni otthonát, sok kedves emléket felidézett, mesélt róluk.

Gyengülő fizikai állapotában, megromlott látással és hallással is szolgált. Órákat töltött csendességben összekulcsolt kézzel és lehunytt szemmel ott, ahol éppen volt, a szobájában, a konyhában, vagy szép időben az udvarban ülve. Sokat imádkozott. Testvéreméket és engem mindvégig

bölcs tanácsaival igazgatott, érdeklődéssel figyelte életünket, imádságai-
val támogatott, számunkra a féltett „gyermekek” érzését biztosítva.

És nagyon fontos volt számára kicsiny gyülekezete. Mikor ő már nem tudott részt venni az istentiszteleteken, mindig be kellett számolni, hogy ki volt ott, ki hiányzott. Sokszor kért, hogy érdeklődjünk a távolmaradók után, menjünk utánuk, hívjuk őket. A kórházi ágyán elmondott imádsá-
gában is gyülekezete megmaradásáért is fohászkozott.

Persze neki sem volt egyszerű szembenézni a fizikai gyengüléssel, de
ápolása, a vele töltött idő a számunkra mindvégig erőforrás maradt.

Mély hite, szeretetteljes lénye, Istenbe vetett feltétel nélküli bizalma,
életigenlése, derűje nagy tanítás, örök példa nekünk.

Csendben élt, és hű Ura csendben szólította el 2020. október 16-án.
Hála az Úrnak Édesapánk életéért!

PAPLAUER PAULA

Hála János bácsiért

Hálás vagyok, hogy ismerhettem Paplauer János bácsit. Két vele kap-
csolatos mozzanatot szeretnék most felidézni.

Elsőként hálás vagyok azért a krisztusi szeretetért, amit János bácsi-
ban tapasztalhattam. Hidason a bibliaórákat háznál tartottuk, így ha-
vonta egyszer a Paplauer házaspár fogadta a gyülekezetet. Szinte most
is látom, ahogy az autóval a kapun bekanyarodva megérkeztem a testvé-
rekkel Paplauerékhez. A gangon fogadtak bennünket János bácsi és fele-
sége, Lizi néni. Mosolyogva, szeretettel. Nem csak az arcuk, a szemük is
mosolygott. Bibliaóra után, ahogy másutt is, itt is megvendégelték János
bácsiék, vacsoraasztalhoz ültettek. A szeretetük a gazdagon terített asztal
látványában is kézzelfogható volt. A 13 év alatt bizony sok finom vacsorát
fogyaszthattam el ott. Adja Urunk, hogy mindannyian növekedhessünk,
és teljessé válhassunk a szeretetben! Mert végül csak az marad meg, amit
szeretetből tettünk.

Másodikként az imaórák jutnak eszembe, amelyek mindig megelőz-
ték a bibliaórákat. Ezeken János bácsi rendszeresen imádkozott a korábbi
lelkipásztorokért, a jelenlegiért, és családjukért. Akkor tapasztaltam meg
talán először azt, hogy a gyülekezet, ahol szolgálok, imádkozik értem, a
lelkészéért. Hogy nem lettem pályaelhagyóvá, hogy bár harcok és ne-
hézségek között, de mégis életem nagy kiváltságaként végezhetem lel-

kipásztori hivatásomat, nem kis mértékben az értem, értünk mondott imádságoknak is köszönhető. Köztük ott vannak János bácsié is. Adja Urunk, hogy mindannyian imádkozó emberekké válhassunk! Mert csak az ÚR előtti csendben látjuk reálisan, a maguk igazi valójában a dolgokat. Ahogyan a zsoltáros mondja: „a te világosságod által látunk világosságot” (Zsoltár 36,10).

Végül hadd idézzek egy verset, amit Füle Lajos a 2.Korintus 5,7-re gondolva írt, ahol ezt olvassuk: „Mert hitben járunk, nem látásban”.

HECKER MÁRTON

Elment

Elment ...látásban jár
ott, ahol látni jó,
átlépte a határt.
Ő más dimenziók lakója már,
s találkozásra vár
bennünket, kik ma még
tanuljuk – ideát –
a Bárány énekét.

FÜLE LAJOS

Boldogmondások: Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent

Egy tiszta szív boldogsága

A *hatodik boldogmondás* az Istenhez fűződő helyes viszony centrumába vezet minket, és ezért a valódi boldogság forrását és alapját képezi: *Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. A tiszta szív képe kettős ószövetségi gyökérrel rendelkezik. Az egyik a 24. Zsoltár 3-5 verseiben található. Ott azt olvassuk: „Ki mehet fel az Úr hegyére, és ki állhat meg szent helyén? Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után, és nem esküszik hamisan. Áldást nyer az ilyen az Úrtól, igazságot a szabadító Istentől.”* Ezek a mondatok egy olyan liturgiából származnak, amelyet akkor mondtak el, amikor zarándokok álltak a templom kapuja előtt, és azok után

a feltételek után érdeklődtek, amelyek mellett beengedték őket a templomba, hogy ott találkozzanak Istennel, és részesülhessenek az áldásában. A felelet az ehhez szükséges magatartás különböző aspektusait nevezi meg: az ember nem válhatott vétkessé a másokkal szembeni cselekedetei miatt („ártatlan kezek”) és senkihez sem közeledhetünk negatív hátsó gondolatokkal („tisztá szívvel”). Fontos továbbá, hogy másokat nem csapjunk be, vagy még inkább, hogy másoknak hamis esküvéssel kárt ne okozzunk. Ezen a háttéren alapszik aztán az a kérdés, hogy: a *boldogmondások valamiféle belépési feltételeket jelentenek Isten országába jutáshoz*, ahogy egyes magyarázók gondolják?

Ez azonban e boldogmondásnak csak az egyik bibliai gyökere. A másik az 51. Zsoltár 12. versében található: „*Tiszta szívet* teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (A német szöveg szerint: Teremts bennem Isten egy *tiszta szívet*, és adj nekem egy új állandó [tartós] szellemet [lelket].) Tiszta szívet, tehát a gondolkodásának, akaratának és érzéseinek legbenső központját, amely szabad az önző és tisztátalan hátsó gondolatoktól, amit az ember önerőből nem tud megszerezni magának. A tiszta szívet Istennek kell megteremtenie. Ő egyedül tud mindent eltávolítani, ami belülről kiindulva szennyez be minket, és ami cselekedeteinken és a másokkal való bánásmódunkon ejt foltot.

Ez vonatkozik azokra a „feltételekre” is, amiket a boldogmondások az Istenhez fűződő helyes viszonyunkra és a sikeres emberi kapcsolatokra vonatkozóan megneveznek. Ezek nem az emberek által megelőzően teljesítendő feltételek. Ezek Isten ajándékai, és neki kell azokat létrehoznia, hogy azok szerint élhessünk. Egy tiszta és foltnélküli szív nem a mi tisztító művészetünk, vagy tisztaságra neveltetésünk eredménye. Az ilyen fáradozások könnyen egy vallásos „mosási kényszerhez” vezethetnek. A másik emberhez fűződő őszinte és „tisztá” kapcsolatok az által a tisztaság és egyértelműség által válhatnak valóra, amelyet Isten teremt meg életünk számára.

Ennek felel meg az az ígéret, amelyet ez a boldogmondás alapoz meg: *Mert ők meglátják az Istent*. Az Istent *meglát*ni azt jelenti: az Ő lényében és valóságában találkozni vele. Ez az ígéret olyan embereknek szól, akik belső lényét Isten megtisztította úgy, hogy életük átlátszóvá válik szeretete számára. *Istent meglát*ni, ez a keresztyének személyes jövőjére vonatkozó reménységüknek is a központi magja. Az elvárásaink középpontjában nem a szeretteink viszontlátása áll, hanem az Istennel való döntő találkozás. János I. levelében olvasható: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilván-

valóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanok fogjuk őt látni, amilyen valójában. (I. János 5:2). Istenhez hasonlónak lenni az nem az a csaló ígéret, amit a kígyó tett a paradicsomban: „... Olyanok lesztek, mint az Isten.” (I. Mózes 3:5) Istenhez hasonlónak lenni azt jelenti, hogy azzá leszünk, aminek eredetileg is rendeltettünk, nevezetesen Isten valódi képmására. Ez azonban nem csak az örökkévalóságban fog megtörténni. Részben már most *látjuk* Istent, a Jézus Krisztussal és igéjével való találkozásban. Benne már a jelenben láthatóvá válik, hogy mit jelent Isten képmásának lenni. Aki vele találkozik, annak megnyílik a szeme Isten valóságának meglátására. Pál ezt így írja le: „Mi pedig miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr lelke által dicsőségről dicsőségre (II. Korintus 3:18). Ennek megtapasztalása azok boldogsága, akik hagyják, hogy Isten megajándékozza őket egy új, tiszta szívvel.

DR. WALTER KLAIBER: ÚTMUTATÓ A BOLDOGSÁGHOZ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

„Az üdvösség forrása a kegyelem, feltétele pedig a hit.”

JOHN WESLEY; BREVIÁRIUM (SZEPTEMBER 26.)

Mindent Isten kezébe

Tégy mindent Isten kezébe!
Ne kérdezd Tőle, mit ad cserébe,
Hisz Tőle kapsz jó földi életed,
És megváltásod elvégeztetett.
Csak szent kezébe tedd le mindened:
A fájó múltat, súlyos terheket.
Lelked gyötrő, átkos bűnöket,
Jelen idődet, minden percedet
Kezébe tedd le, amíg teheted.
S mit hoz a jövő? Nem is sejtetheted,
Nem kell, hogy tudjad: tudja Istened.
Most arra kérlek Jézus nevébe:

Tégy mindent Isten kezébe!
Hagyj mindent Isten kezében!
Mit Neki adtál, bízod rá egészen.
„Az Úrra hagyard minden utadat!”
Ó, add át Neki teljesen önmagad!
Ő számon tartja minden dolgodat,
Ne vedd kezébe ismét sorsodat!
Hadd tartson kezébe' mindent hű Urad,
Attól ne félj, hogy neked nem marad!
Aki így véli, szegény, balgata...
Ne félj, csak higgy a Jézus nevében,
Hagyj mindent Isten kezében!

Végy mindent Isten kezéből!
Jót akar neked egész szívéből.
Fogadd el Tőle a jót, a szepet,
Belső nyugalmat és békességet,
Áldást, kegyelmet, szent reménységet!
De vedd át azt is, ami fáj és éget,
Nyomorúságot vagy betegséget,
Mert ebből fakad a kipróbált élet.
Gyúljon ajkadon hála, dicséret,
Szárnyaljon szerte ujjongó ének!
Tégy bátran vallást Jézus nevéből,
Végy mindent Isten kezéből!

VIZI ISTVÁN

Visszaemlékezés egy életútra

Ez év novemberi Hírlevelünkben elköltözött édesanyámról szóló megemlékezésében lelkészünk a Zsidókhoz írt levél 13:7/b igét választotta mottónak: „Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket.”

Sajnos ebben a számban is egy kedves idős testvérünktől veszünk búcsút, a hidasi Paplauer János bácsitól. Őrá is illik a mottónak választott ige. Ők ketten már eljutottak oda, ahová mi is törekszünk az Úr segítségével.

Egyházunk svájci folyóiratában (Kirche und Welt 10/2020) egy olyan 94 éves, még élő testvérünkkel készült riport, akinek életútjára és megelé-

gedett, hálás visszatekintésére szintén érdemes figyelni. Az ő visszaemlékezését szeretnénk megosztani az itt következő fordításban.

Testvérünk neve: **Dorothe Buser**, Horgenben él.

(Fordító)

Hatékonyág, türelem, megértés

Ezekkel a szavakkal jellemezte munkáját az egyik zimbabwei egyházi munkatárs, az ottani Metodista Egyház részéről.

Elhívás a missziós szolgálatra

1926-ban születtem Rorschachban. Édesapám ott metodista prédikátor volt, akit az egyház gyakorlata szerint gyakran elhelyezték, így fiatal koromat több helyen töltöttem. Az olasz-svájci szolgálat során egy bankban dolgoztam. Ebben az időben éreztem és felismertem elhívásomat a missziós szolgálatra.

A megfelelő további úttal kapcsolatban abban az időben az amerikai (USA) missziós szervezet (hatóság) volt illetékes. Ők felsőfokú végzettséget vártak el akkoriban. Isten csodájaként éltem meg akkor, hogy két év alatt sikerült letennem az érettségi vizsgát. Zürichben aztán középiskolai tanári oklevelet szereztem.

Egy jó hatású (üdvös) kultursokk

A missziós hatóság aztán Belga-Kongóba küldött ki, ahol sürgősen szükség volt egy franciául beszélő tanárnőre. 1953-ban azonban Brüsszelben az Ecole Colonial tanintézetbe kellett járnom. Ott megismertem azokat az USA-ból származó embereket, akik később munkatársaim lettek, és itt estem át az első „kultursokkomon”. Hamar észrevettem, hogy néhány dolog, amit korábban „keresztyénként” ismertettek meg velünk, annak a valóságban nincs köze a hitünkhöz, hanem inkább kultúránknak és hagyományainknak része. Jót tett nekem, hogy mindezt már Belgiumban megtanulhattam. Néhány dolognak, amire mi misszionáriusok (az amerikaiak és európaiak egyaránt) az afrikaiakat megtanítjuk, inkább a kultúra része volt, mint a Krisztusról szóló evangéliumnak. Hogy ennek ellenére maradandó gyümölcsök születtek munkánkból, egyedül Isten kegyelmének köszönjük.

A püspök titkárnője

Afrikai éveim kezdetén Elisabethwillben a mai Lubumbashi-ben általános iskolai tanítókat képeztem ki, s emellett egy leányotthont is vezettem. 1960-ban áthelyeztek Mulungwishi-be, egy középiskolába, ahol főként francia nyelvet tanítottam. Ezután John Wesley Shungu hívott meg (ebben a hivatalban az első afrikai) Kanangába, hogy 1969-től kezdődően vezessem a titkárságát, s mellékfoglalkozásként az ottani középiskolában tanítsak. Munkám a titkárságban gyakran fárasztó volt. Mert testestől-lelkestől tanár voltam Mulungwishi-ben. De már gyermekkoromban is megtanultam, hogy egyházunkban nem ellenkezünk az elhelyezéskor, és így viszonylag rövid meggondolás és imádkozás időszaka után örömmel mondtam igent ehhez a feladathoz. De szívesen segítettem a női- és gyermekmunka területén is. Ezt a szolgálatot azonban a helyi nyelv jó ismerete megkönnyítette, így kapcsolatot tudtam teremteni azokkal a családokkal is, akik nem beszéltek franciául.

Felörlő konfliktusok

Utána azonban ezek a feladatok Afrikában töltött legnehezebb éveimmé váltak. Egy részt itt voltak a függetlenségi nyilatkozat után a politikai és katonai ellentétek, amelyek az egykori gyarmat függetlenségének kikiáltásával és a Kongói Demokratikus köztársaság (későbbiekben Zaire) megalakulásával jártak. És akkor elkövetkezett az 1972 évi Centrálkonferencia, amelyen nem választották meg újra a püspököt, és hosszú viták folytak az egyházi különböző csoportosulásai között. Akaratomon kívül kerültem bele a történetbe, és aztán a két front között álltam. Egy felörlő idő volt, amely bizonyára nem volt ártatlan abban, hogy a gerincem úgy megbetegedett, hogy 1973 nyarán visszakerültem Svájcba, hogy itt kezeljék a betegségemet. Nem sejtettem, hogy ez lesz végleges hazatérésem.

Egy új feladat

Az akkori svájci missziós hatóság (akikkel eddig kevés kapcsolatom volt, mert az USA-beli egyházunk alkalmazottja voltam) azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy egy év időtartamra vegyem át a balesetet szenvedett Alfred Honegger lelkész missziós titkárságát. Ebből aztán 16 év lett! Ebben az ügyben ma már Isten vezetését látom, mivel ezzel egyidejűleg

azt az ajándékot is megkaptam, hogy idősödő édesanyámat, és később az ő vak nővérét, annak haláláig gondozni tudtam.

Kapcsolatok ápolása

Szolgálatomat Afrikában életem feladatának tekintettem, legalábbis így gondoltam elhívásom időszakában. Isten másként akarta. Az elején nem volt könnyű számomra az, hogy ezt elismerjem. Természetesen új feladatom révén kongói kapcsolataimat sohasem kellett teljesen megszakítanom. Afrikából érkező vendégek, ha erre lehetőség volt, nem a szállodában, hanem nálam, Thalwill-ban laktak. Ezen túlmenően lényegesen kibővült a látóköröm, amikor megismertem a Connexio egyéb munka- és feladatköreit. Nyugdíjas koromban aztán még megtanultam a számítógéppel és az internettel való bánást is. Ezen a módon aztán további kapcsolatokat tudtam fenntartani valamikori diákjaimmal és kollégáimmal. Annak idején „titkárnőként” „misszionáriusnő” maradtam, ez így van a mai napig...

Egy beteljesedett élet

Most 94 éves vagyok. Visszatekintve csak köszönetet tudok mondani Istennek egy szép és beteljesedett életért. Kegyelemnek tekintem, hogy korán békességre leltem Krisztusban, és aztán életutamat a belé vetett bizalomban járhattam. Ez néha kudarcot és néha tökéletlenséget is jelentett, de én is újra és újra megbocsájtást kaphattam Istentől és embertársaimtól. Ez tette boldoggá az életemet.

URS BANGERTER RIPTORTJA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Adventi emlék

Miközben nagyanyó a betlehemi csodáról mesélt, és szót szó mellé igazgatott,
mi fránya kölykök az ablakhoz rohantunk,
mint kiket az estnek titka jobban igazgatott.

Talán, mert nem tudtuk felfogni ésszel,
hogy lehet Ember és Isten egy személyben,
az, aki korhadt, csöpp istállóban születik,
kérődző barmok közt, trágyabűzben.

De nagyanyó nem haragudott ránk,
elcsendesült, és ámulva bámulta,
amint a falra fényfoltokat izzadt
a duruzsolva dohogó vaskályha.

Aztán odajött az ablakhoz, mellénk
s megmutatta azt a fénypont-csillagot,
amely a mennybolt sötét falát áttörve,
a csoda jöttét hirdetni reánk pislogott.

M É S Z E L Y J Ó Z S E F

Titok

*Abban az időben megszólalt Jézus, és ezt mondta:
„Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a böl-
csek és értelmesekek elől, és felfedted a gyermekeknek. Máté 11:25*

Az őrbottyáni intézet épületei körül már megsűrűsödtek az árnyak, amikor Juhász Zsófiával, a testi, vagy szellemi fogyatékos gyerekek Zsó nénijével kiléptünk az irodából, hogy átmenjünk a főépületbe. A belső munkatársaknak - akik akkor fejezték csak be napi munkájukat - hoztam Igét és tanítást. Már gyülekeztek. Amint átvágtunk az udvaron, biceboca ifjú emberke jött felénk, bal kezében műanyag kannafélét lóbálva, aminek élénk kékje világított a szürkületben. A tizenegynéhány éves fiú befelé billegő térddel, sete-sután himbálva magát, meg-megrángó, de boldog mosollyal bóklászott egyre közelebb hozzánk. Amikor összetalálkoztunk, megállt, jobb keze mutatóujját szája elé kapta, és hosszan, elnyújtottan sutyorogta:

- Psssszt! - Majd ránk tágítva kék szemét, szaggatottan lökdöste ki magából a szótagokat: - Ti...tok, ...ti...tok, ...ti...tok.

Zsó anyásan rámosolygott, és szelíd mozdulattal mutatta, merre menjen tovább. Még mentegetőzött is:

- Sanyókám, most engedj bennünket, Bandi bácsi előadást tart a nagy házban.

Sanyó lelkesen bólogatott, ám újra a szája elé kapta az ujját:

- Psssszt... - súgta újra és újra - ti...tok, ...ti...tok, ...ti...tok - aztán tovább imbolygott ide-oda billegő lépteivel.

Kérdően néztem az intézet vezető lelkészársamra. Ő csak annyit mondott:

- Karácsonyra készülünk, és Sanyó annyit jegyzett meg: az titok, s most akivel csak találkozok, erre figyelmezteti.

Tíz lépésre sem volt már a nagy ház, ahol vártak rám, de ennyi is elég volt, hogy belém nyilalljon: mi, szellemileg „ép” emberek tudjuk-e így, ennyire, ilyen szívet szorító komolysággal, hogy a karácsony valóban *titok*? A titkok titka. Isten testet öltésének misztériuma.

Szerettem volna én is a szám elé kapni az ujjam, és előadás helyett újra és újra csak annyit mondani azoknak, akik rám vártak: „*Psz! Titok! Titok!*” És eltűnni. Majd átvillant rajtam Jézus fohása: „*Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesekek elől, és kijelentetted a gyermekeknek...*”

Amikor beléptünk az összegyülekezett munkatársakhoz, és megláttam rám mosolygó, de nagyon fáradt arcukat, úgy éreztem, mégis mondanom kell valamit abból, amit hoztam, amire vártak, ám nagyon röviden. A felét annak, amire készültem, mert láthatólag eljutottak munkabírásuk, erejük végső határáig, s íme mégis összegyűltek, hogy az öreg bojtárra figyeljenek.

Kifelé jövet Zsó mintha gondolataimban olvasott volna, megjegyezte:

- Tulajdonképpen mindenből van annyi, amennyi kell, pénzecske is, egy-egy gyülekezet látogató szeretete. Akik jönnek, hoznak valamit, énekelgetnek, szolgáltnak, ki mivel tud, csak emberünk nincs, mint a Bethesdabeli embernek, aki bevitte volna őt a tóba. Kevesen vagyunk. Olykor roskadozunk a munka terhe alatt. Mindenki többszörösen túl-órázik. Ha nem volna itt néhány debreceni teológus, és nem járogatna be néhány ember a faluból, nem is tudom, mi lenne... Való igaz, hogy ezt a munkát, ezekkel a gyerekekkel nem lehet megfizetni, hiszen egy részük állandóan ágyban fekszik, forgatni, tisztába kell tenni őket, akárhány évesek. Etetni, itatni, vigyázni kell rájuk, s még szeretetre is kell, hogy fusson. Nem is azt várjuk, hogy ebben segítsen valaki, csak azt, hogy apróbb cseprőbb, de időrabló munkáktól tehermentesítenének valamelyest.

Hirtelen felém fordult, és azt mondta:

- Bandi bácsi sok helyütt megfordul Budapesten. Mondja el, ahol csak tudja: nem elég prédikálni a szeretetszolgálatot, a diakóniát - *gyakorolni* is kellene. Még a pénz- és ruhaküldemény sem elég. Szerető, szolgáló kezekre van szükségünk. Hiszen olyan közel vagyunk Budapesthez, fél óra sincs vonattal. Szombat, vasárnap majd' mindenki szabad. Mi volna, ha akadna néhány ember, aki egy hónapban egyszer ezt a két napját, vagy

csak egyet, arra száná, hogy segítene a konyhán, az udvaron, ezt-azt megbarkácsolná? Az asszonyok varrnának, vasalnának. Szóval segítenének azoknak, akik állandóan segítenek ezeken a Sanyókon.

Zsó rövid, hófehér haja megcsillant a sötétben, míg búcsúztunk, meleg barna szeme kérően nézett rám. Én azóta is a két titokra gondolok:

- Sanyóéra: legalább annyit jelentsen nekem is a karácsony, mint neki.

- És a másik titokra: miként lehet, hogy Budapesten ötven gyülekezetből szombat-vasárnaponként nem akad öt ember, aki elindulna Órbottyán felé? Hadd higgyem: azért, mert nem tudják, hogy várják, nagyon várják őket - szeretetszolgálatra.

Csak lesznek, akik megfejtik, megoldják ezt a titkot is!

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Dicsőítés

(Útközben az Alpokon át – adventi gondolatok)

Mintha kézzel törölték volna az őszi színeket...
s csillogó zúzmarából készültek az új díszletek.

Hópehely-függöny hullámszik erdő, hegyek felett,
tisztá ég alatt rózsaszín lámpás a Nap helyett...

A Hold, mint óriás gyertya halvány fénnel remeg,
ám reménységről suttognak a csillag ezrek...

Ünneplőben várakozik a természet,
fehéren hallgat a csend...
ám a szív vágytól repes,
s megszólal az adventi üzenet:

„... tökéletesen reménykedjete
abban a kegyelemben, amelyet
JÉZUS KRISZTUS
hoz nektek, amikor megjelenik” (1Pt 1,13).

Sokáig azt gondoltam, hogy csak egy néző vagyok,
de én is kaptam szerepet, nem is akármilyent:
a Rendezőt dicsérem, az Alkotó, Teremtő Istent!
Imádatokkal teljes az első advent!
„Uram, én Istenem, nagy vagy Te, igen,
Ékességet és fenséget öltöztél magadra!

Dicsérjétek az Úrnak nevét,
Az Ő dicsősége kihat ég-re-földre,
Legyen az Úrnak dicsőség mindörökre!”
(A Zsoltárok könyvéből)

ANNA MÁRIA SEIDEL

Adventi gondolatok

...hited talán csak egy kicsi mécses,
pedig hit nélkül várni nem lehet!
És az, aki nem az Urat várja,
nem is sejti az igaz ünnepet!
Nem fenyő alatt van az ajándék!
Az Ajándék – ha volt valaha –,
azt az ISTEN adta a világnak,
nekünk született egyszülött FIA!

LUKÁTSI VILMA

Könyvangyal

A szüleim arra tanítottak, hogy válaszoljak, ha kérdeznek, és a felnőttekkel mindig tisztelettudóan beszéljek, ha szívességet kérnek tőlem, ne ellenkezzek...

Csakhogy néha még ma is visszaváltznék ilyen megfelelni vágyó gyerekké. Így volt ez a könyvangyal esetében is.

November vége felé gyülekezetünk egy kedves idősebb tagja - legyen Edit - meg-

szólított, hogy lenne-e kedvem segíteni a karácsonyi dekoráció elkészítésében. Éppen előző este állapítottam meg örömmel, hogy úgy néz ki, idén nyugodtan be tudom fejezni a gyerekeinknek szánt meglepetés mesekönyvet szentestére. El is határoztam, hogy nem fogom újabb vállalkozásokkal teletömni a naptáramat karácsonyig. Amúgy is ilyenkor jönnek még az extra feladatok, iskolai és munkahelyi rendezvények, alkalmak... De ahogy ott álltam Edittel szemben - miközben ő várakozóan mosolygott rám -, hirtelen semmilyen elfogadható indokot, elháríthatatlan akadályt nem tudtam felmutatni. Mire feleszméltem, már kimondtam az igent, és javában egyeztettem a részleteket.

Kellemetlen érzés kerített hatalmába. Nem ebben maradtam magamban! De ekkor már kínos lett volna visszatáncolni. „Na jó, ez az egy még belefér. Más azonban tényleg nem vállalok!” - gondoltam kissé bosszúsán. Az igazi piros jelzés azonban akkor villant fel, amikor Edit bemutatta, miben is kellene segédkeznem. Angyalkákat kellene hajtogatnom - egy régi, használaton kívüli énekeskönyv lapjaiból. Hogy micsoda? Erre

használjak egy gyülekezeti énekeskönyvet? Még a gondolatától is kirázott a hideg. Kívül mosoly ült az arcomon, lelkesen bólogattam, belül meg egyre hangosabban hallottam a hangot: „Neee!” Próbáltam magamnak bizonygatni, hogy végül is

csupán kulturális különbségről van szó: ami az én európai lelkemnek furcsán hat, az ebben a tengerentúli országban teljesen elfogadható... Végül a szemem sem rebkent. Rendben van, hát csináljuk.

Edit ezután újabb részleteket árult el a feladatról: „A technika kissé monoton, körülbelül 500 oldalt kell egyesével behajtani (*segítség!!*). Nem nehéz, csak arra kell figyelni, hogy a hajtások egyformák legyenek!”

Jaj! Itt beugrott egy második osztályos élményem, amikor aranyhalat kellett készítenünk. Ehhez vonalzóval ki kellett mérni egyszer egy centiméteres négyzeteket, majd kivágni őket, és szépen befedni velük a halsab-

lont. Elmondjam mit csináltam? Az első sort kimértem. A másodikat már szemre csináltam, de még vonalzóval húztam. Ferde lett. Ekkor technikát váltottam. Tépni kezdtem a csíkokat, aztán később tenyérnyi darabokat szakítottam, és „szépen” befedtem velük a halat. Életen legrosszabb jegyét kaptam rá. Azóta is kerülöm az ilyen feladatokat... „De lehet, hogy az évek során tudtomon kívül ebben is megváltoztam...” - mondogattam magamnak nem túl nagy meggyőződéssel. Hát, lássuk!

Hazavitettem a szettet, az ágy mellé tettem. Minden este ránéztem. Minden este elkaptam róla a tekintetemet. Végül, amikor láttam, hogy az idő múlásával cseppet sem lesz könnyebb a helyzet, belekezdtem. A harmadik oldal minden igyekezetem ellenére félrecsúszott. Nem, úgy tűnik, azóta sem lett több talentumom ezen a téren... Egyre rosszabbul éreztem magam a kidobott idő és a kényszeres megfelelni vágyás miatt. Biztos, hogy nekem kell ezt csinálnom? De hát elvállaltam... Ó milyen gyáva voltam, hogy nem mertem nemet mondani! A saját csapdában vergődtem. Végül bevallottam a baklövésemet a férjemnek. Ő egyszerűen-férfi-
asan megoldotta a helyzetet. „Hát akkor add vissza!” Jé, tényleg! Micsoda felszabadító gondolat! Öröm volt vele eljátszani. Eszembe jutott *Jósáfat*, amikor rájött, hogy rossz döntést hozott, és visszafordult. Pedig országok és királyok figyelték, mégis megtette...

Nagy elhatározással vittem vissza a csonkabonka könyvangyalomat Editnek. Elmondtam, mi történt, és vártam az ítéletet. Edit nevetve válaszolt: „Ó, *Aljona* is pont ezért nem vállalta, de *Christine* meg most jelentkezett, hogy még többet szeretne csinálni! Még jó, hogy különbözők vagyunk!”

Ennyi? Igen, ennyi! Angyallal, vagy angyal nélkül - legyen szép, felszabadult ünnepünk! A lényeg, hogy ne akarjunk mindenáron megfelelni.

TÖLGYES-BUSZ EMESE
FAMILY MAGAZIN 2013/4

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://peccimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Újévi imádság

Ó szelíd és alázatos Jézus, hallgass meg.

Mások megbecsülésének a kívánásától szabadíts meg Jézus.

Mások szeretetének a vágyásától szabadíts meg Jézus.

Mások dicséretének a kívánásától szabadíts meg Jézus.

Az elsőbbségben részesítés kívánásától szabadíts meg Jézus.

A tanácsom kikérésének a vágyásától szabadíts meg Jézus.

Mások helyeslésének a kívánásától szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy megaláznak, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy semmibe vesznek, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy megszidnak, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy bírálgatnak, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy megfélemedkeznek rólam, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy nevetségessé tesznek, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy igazságtalanul bánnak velem, szabadíts meg Jézus.

Azon félelmemtől, hogy meggyanúsítanak, szabadíts meg Jézus.

Jézus add meg a kegyelmet vágni arra, hogy másokat szeressenek jobban, mint engem.

Jézus add meg a kegyelmet vágni arra, hogy másokat becsüljenek többre, mint engem.

Jézus add meg a kegyelmet vágni arra, hogy a világ szemében mások növekedjenek, én pedig legyek kisebb.

Jézus add meg a kegyelmet vágni arra, hogy mások legyenek kiválasztva, én pedig legyek félretéve.

ASSISI FERENC OLASZ SZERZETES (1181 – 1226)

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

*Áldott adventi készülődést kívánunk
Pécs adventi gyertyáival!*

*Örömteli karácsonyi ünnepeket
és reményteli új évet kívánunk!*

2021